

[Erik Eriksen.]

kende, at valutaproblemet stadig er det svage punkt i vor økonomi, og derfor må vi også indrømme, at der ikke behøver at ske så forfærdelig store ting, før vi igen kan køre fast i valutamæssig henseende. Det kan ske af såvel indre som ydre grunde; derfor må vi nøje følge udviklingen og også prøve på at ruste os mod kommende dårlige tider. Vi har jo haft nogle forholdsvis gode år, men sådan som verden er indrettet, vil der utvivlsomt opstå visse afsætningsvanskeligheder — enkelte industrigrene har allerede mærket, hvorledes vilkårene er ved at ændre sig på dette punkt.

Efter min overbevisning vil det imidlertid være forkert, hvis man tror, at disse afsætningsvanskeligheder kun melder sig for industrien. Det er nærliggende her at pege på den såkaldte baconaftale; netop den fortæller et og andet i så henseende. Ganske vist bliver disse lavere priser i nogen grad — men kun i nogen grad — udlignet gennem de lavere kornpriser. Tilbage bliver loftet over de mængder, der kan leveres.

Det er muligt — hvad jeg har set fremhævet —, at Vesttyskland kan melde sig som en faktor, der for en tid kan holde den internationale konjunktur løbende, hvis det står overfor en snarlig genoprustning; men bygge noget sikkert på dette kan vi ikke. Derfor har det været nødvendigt at være forberedt på svækkede konjunkturer, og indadtil er det af afgørende betydning at føre en politik, der gør os så modstandsdygtige som vel muligt. Jeg tror, at det fremdeles er påkrævet at holde øje med forbruget, ligesom den produktive investeringsvirksomhed må have førsteprioriteten.

Medens jeg er ved dansk produktions vilkår og konkurrenceevne, må jeg måske i forbigående også nævne de krav, som hr. Eiler Jensen forleden anmeldte til de forestående overenskomstforhandlinger. Udover et generelt krav om forhøjelse af timelønningen kræves der ganske enkelt indførelse af 44 timers arbejdsugen, lige løn for kvinder og mænd ved samme arbejde og sygepenge i indtil 26 uger. Det kan også give et og andet at tænke på. Jeg ved ikke, om det er for at have noget at slå af på, at man har formet det på denne måde; jeg peger kun på kravene som noget alvorligt, der toner frem

netop på dette tidspunkt og i den situation, hvori vi befinder os.

I programtalen bebuder regeringen også en ændring i jordlovgivningen, en ændring, som skal muliggøre en udvidelse af statens adgang til at benytte forkøbsretten ved familiesalg. Såvidt jeg erindrer, har der i de sidste flere år været så godt som enstemmighed, når det drejer sig om jordlovgivningen, og dette anser jeg for noget særdeles lykkeligt. Jeg tror ikke, at jordlovsudvalget behøver nogen udvidet forkøbsret udover, hvad det har i dag. Såvidt jeg har forstået, er den bestående forkøbsret så vidtgående, at man i virkeligheden ikke har magtet at udnytte den. Derfor er det for mig at se urimeligt nu at skabe splid på dette område, og jeg synes virkelig, der er mange ting, der taler for at indtage en afventende holdning. Der er meget indenfor dansk landbrug, som er i støbeskeen i disse år, og jeg beundrer dem, som med så stor afgjorthed i meninger og ord kan udtale sig om fremtiden; for mig at se er der virkelig meget, der endnu er fuldstændig uafklaret. Derimod er jeg ganske enig i ønskeligheden af landvindingsarbejdernes fortsættelse.

Hvad angår den bebudede revision af boligstøtteleven og lejeloven, der begge udløber til foråret, så står vi her overfor et påtrængende problem. Vi møder her to modgående interesser. For det første er det af den største samfundsmæssige betydning, at der i de kommende år gennemføres et så stort boligbyggeri, som det er muligt. Men her kommer så det andet hensyn ind: det er ikke muligt i længden at fortsætte med en offentlig støtte til byggeriet af samme omfang som den, vi kender fra de sidste år. Derfor vil jeg også håbe, at regeringens planer går ud på at forene disse to synspunkter. Udgangspunktet må for mig at se i dette spørgsmål være, at boligen som alt andet må have en pris, der dannes ved udbud og efterspørgsel.

Dette betyder, hvad udbudssiden angår, at vi må søge den frie konkurrence fremmet mest muligt, og at monopoldannelser, hvad enten disse nu skyldes forhold indenfor bygningsindustrien eller laugsdannelser i fagorganisationerne, må modvirkes. På efterspørgselsiden må hovedreglen være den, at enhver familie må betale den pris for en bolig, som svarer til omkostningerne. Jeg